

χουν διασταλῆ ὑπερβολικά ! φώναξε ὁ διάσημος ἰατροδικαστὴς κυττάζοντας τὰ μάτια τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου.

Ἐπειτα ἀνάψε ἕνα σπύρτο καὶ τὸ πλησίασε κοντὰ τους.

— Ἡ κόρες δὲν συστέλλονται, ὅταν πλησιάζῃ κανεὶς ἕνα ἐντατικό φῶς κοντὰ τους ! παρατήρησε ἀκόμη ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ. Ρίτσαρσον, αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ἔνοχος !

— Μὰ ἂν, δὲν ἔβλεπε νὰ σχηματίσῃ ἕναν ἀριθμὸ στοὶ τηλεφῶνο, πῶς κατάφερε νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα μέσα στοὶ σκοτάδι ; ἔκανε δὺσπιστος ὁ Φούλερτων.

— Φαίνεται πῶς δὲν πήγατε ποτὲ νὰ ζητήσετε τὴ συμβουλὴ ἐνὸς ὀφθαλμολόγου γιὰ τὰ μάτια σας. Τοῦ εἶπε ἀμέσως ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ. Ἀκοῦστε λοιπὸν : οἱ ὀφθαλμολόγοι πολλὲς φορές, γιὰ νὰ κάνουν μιὰ ἀκριβῆ διάγνωσι στὰζουν μέσα στὰ μάτια μερικὲς σταγόνες μελλαντόνας ἢ ματροπίνης. Ἐπειτα, ὅταν βγῆτε ἀπὸ τοῦ γιατροῦ, μπορείτε νὰ περάσετε στοὶ δρόμο, μὰ δὲν βλέπετε νὰ διαβάσετε μιὰ ἐφημερίδα ἢ νὰ σχηματίσετε ἕνα ἀριθμὸ τηλεφώνου. Ἡ κόρες τῶν ματιῶν σας εἶνε ὑπερβολικά διεσταλμένες. Βλέπετε ὅμως θαυμάσια στοὶ σκοτάδι, σὰν τὴ καλύτερη γάτα.

Κι' ὁ διάσημος ἰατροδικαστὴς ἐπρόσθεσε :

— Ἴδου λοιπὸν τὶ συνέβη. Ὅταν ἔσβυσαν τὰ φῶτα, ὅπως εἶχε σχεδιασθῆ, ὁ Μπρίγκς μποροῦσε θαυμάσια νὰ βλέπῃ μέσα στοὶ σκοτάδι. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ τὴν ξανάκλεισε, μὰ δὲν βγῆκε ἔξω, ἔμεινε μέσα στὴ τραπεζαρία... Ἐπειτα, δολοφόνησε τὸν σέρ Κόνουσμπαρ, φράζοντας τὸ στόμα του, γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθῆ οὔτε ὁ παραμικρὸς στεναγμὸς, ἔβαλε τὰ διαμάντια στὴ τσέπη τοῦ μίστερ Ρόκ καὶ κατόπιν βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ γρήγορα τὴν ἀσφάλεια. Βγῆκε λοιπὸν ἔτσι ἔξω, ἄλλαξε τὴν ἀσφάλεια καὶ τότε ἀναψαν πάλι τὰ φῶτα. Περιττὸ ν' ἀναφέρω ὅτι εἶχε καταστρέψῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀσφάλεια, γιὰ νὰ σβύσουν τὰ φῶτα τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἤθελε...

— Ἐχετε δίκην, σέρ Γουάλσιγκαμ ! φώναξε ὁ ἀστυνόμος. Μὰ γιὰ τὴν ἀραγε δολοφόνησε τὸν κύριό του, ἐνῶ μποροῦσε μόνο νὰ τὸν κλέψῃ ;

Ὁ Μπρίγκς ξέσπασε ἀμέσως σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Τὸν σκότωσα, γιὰ τὸν μισοῦσα ! ἐξήγησε στὸν Ρίτσαρσον. Μὲ εἶχε πιάσει μιὰ φορὰ νὰ κλέβω κάτι διαμάντια τοῦ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του κι' ἀπὸ τότε μὲ φοβέριζε διαρκῶς πῶς θὰ μὲ παρέδιδε στὴν ἀστυνομία. Ἐτσι μὲ εἶχε κάνει σκλάβο του καὶ κατάσκοπό του. Παρακολουθοῦσα τίς συζητήσεις πού ἔκαναν οἱ καλεσμένοι του, ἔκλεβα ἀπὸ τίς τσέπες τους διάφορες σημειώσεις κι' ἔτσι ὁ σέρ Κόνουσμπαρ ἤξερε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου. Γιὰ νὰ γλυτώσω λοιπὸν ἀπὸ τὴν τυραννία του ἀποφάσισα νὰ τὸν σκοτώσω, συγχρόνως ὅμως νὰ κλέψω καὶ τὰ δώδεκα διαμάντια του...

— Μὰ τότε γιὰ τὴν ἔχωση μέσα στὴ τσέπη τοῦ μίστερ Ρόκ ; Ἀπόρησε ὁ Ρίτσαρσον.

Ξέρω ὅτι ἕνας τζέντλεμαν δὲν θάζει ποτὲ τὰ χέρια στίς ἐξωτερικὲς τσέπες τοῦ σμόκιν του. Μποροῦσα λοιπὸν νὰ τὰ ξαναπάρω ἀπὸ ἐκεῖ πέρα μόλις θὰ εὑρίσκα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία.

Ὁ ἀστυνόμος, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁμολογία του αὐτὴ τοῦ πέρασε τίς χειροπέδες, χαιρέτησε τοὺς κυρίους καὶ τράθηξε μαζὺ μὲ τὸν Μπρίγκς γιὰ τὴν Σκῶτλαντ Γυάρντ.

Ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ τότε γέμισε τὸ ποτήρι του, ἤπια ἀργά, ἀργά τὸ πορτό καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν μίστερ Ρόκ, τοῦ εἶπε :

— Τώρα πού εἶμαστε μεταξὺ φίλων, μίστερ Ρόκ, δὲν νομίζετε πῶς πρέπει νὰ μᾶς δείξετε τὰ διαμάντια ; ...

— Πῶς εἶπατε ; ἔκανε ἐκεῖνος χλωμιάζοντας.

— Ἐ, νὰ, θέλω νὰ πῶ γιὰ τ' ἀληθινὰ διαμάντια τοῦ Κόνουσμπαρ κι' ὄχι γιὰ κείνα τὰ ψεύτικα πού πήρε μαζὺ του ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρίτσαρσον. Πρόσεξα πολὺ καλὰ τὴ στιγμὴ πού ἐπήρατε ἕνα πορτοκάλι κι' ἀπλώσατε στοὶ στήθος σας τὴν πετσέτα. Τὰ συγχαρητήριά μου ! Εἶσατε ἕνας ἀξιοθαύμαστος ταχυδακτυλογράφος. Πού ἔχετε κρύψει λοιπὸν τ' ἀληθινὰ διαμάντια ;

Ὁ μίστερ Ρόκ, κατάχλωμος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του τὰ δώδεκα διαμάντια καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἰατροδικαστὴ.

— Ἄ, μάλιστα, αὐτὰ εἶνε τ' ἀληθινὰ ! φώναξε ἐκεῖνος, κυττάζοντας τα μὲ θαυμασμό... Θὰ μοῦ πῆτε τώρα πῶς κατάλαβα ὅτι τὰ ἄλλα ἦσαν ψεύτικα ; Ἀπλοῦστατα, πήρα ἐκεῖνο πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπρίγκς καὶ χωρὶς νὰ μὲ προσέξῃ κανεὶς, θέλησα νὰ χαράξω τὸ γυαλί ἐνὸς ποτηριοῦ. Μὰ εἶδα πῶς δὲν ἄφηνε κανένα ἴχνος ! Ἦταν κι' αὐτὸ γυαλί... Συλλογίστηκα τότε ὅτι ἕνας τζέντλεμαν, ἂν δὲν ἔχῃ κάποιο λόγο, δὲν ἀπλώνει στοὶ στήθος του μιὰ πετσέτα, γιὰ νὰ φάνῃ ἕνα πορτοκάλι!...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀνηψιὸ τοῦ δισεκατομμυριοῦχου, τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο :

— Μίστερ Φρέντ Κόνουσμπαρ, ἐσεῖς εἶσατε ὁ κληρονόμος τοῦ θείου σας. Σ' ἔσαξ λοιπὸν ἀνήκουν τὰ δώδεκα διαμάντια.

— Εὐχαριστῶ... σέρ Γουάλσιγκαμ ! Ἐκανε σὰν χαμένος ὁ ἀνηψιὸς τοῦ σκοτωμένου. Σὰς παρακαλῶ, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω τὰ μισὰ ;

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ διαμαντικά. Τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ» ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

ΣΟΦΟΙ ΚΑΙ ΑΣΟΦΟΙ

Σοφός, πού μ' ἕνα ἀγράμματο λογομαχᾷ πλάι-πλάι,
ἄς μὴν προσμένῃ ὑπόληψιν καὶ κέρδος, μήτε χάρι'
κι' ἂν τύχῃ δὰ κι' ὁ ἀγράμματος στὰ λόγια καὶ τὸν φάη,
ἄς θυμηθῆ πέτρα σκληρὴ πῶς σπάει μαργαριτάρι.

***

Τ' ἀηδὸνι χάνει τὴ φωνὴ καὶ τὴν γλυκεῖα λαλιά του,
σὰν τύχῃ νάχῃ σύντροφο κοράκι στὴ φωλιά του.

***

Χωρὶς ἐγκράτεια ἕνας σοφὸς μοιάζει τυφλὸ στὴ σιρὰν
ὅπου κρατᾷ λουσέρνα
σκορπᾷ τὸ φῶς του γύρω του καὶ λέει στὸν ἄλλον:
Πέρνα!

καὶ λέει στὸν ἑαυτοῦλη του, στὰ σκοτεινά: Σταμάτα!

***

Ὅπ' ἔχει ἐμπρὸς του τὸν ἐχθρὸ καὶ δὲν τὸν χαντακώνει,
ὁ ἀληθινὸς του ἀντίμαχος εἶν' ἡ καρδιά του μόνη.

***

Ὅταν μιὰ πέτρα κοφτερὴ κρατᾷς στοὶ ἕνα σου χέρι,
καὶ σ' ἄλλη πέτρα κοίτεται τὸ φίδι, μὴν καρτέρει...

***

Λένε πῶς εἶνε ὁ ἄνθρωπος πλάσμα, πού ἀπ' ὄλα ἀξίζει,
κι' ἀπ' τὰ σκληρότερα τὰ ζῶ πῶς εἶνε τὸ σκυλί.
Μὰ τὸ σκυλί πού τὸ καλὸ καὶ τὸ ἴσιο ξεχωρίζει,
ἀπ' τὸν ἀχάριστο ἄνθρωπον ἀξίζει πῶς πολὺ.
Καὶ δὲν ξεχνᾷ ἕνα σκυλί μπουκιά πού θὰ τοῦ ρίξῃ,
κι' ἂν τὸ χτυπήσῃ ἔπειτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὴ ράχι'
μὰ τὸν κακὸ τὸν ἄνθρωπο, καρδιά ὅση κι' ἂν τοῦ δείξῃ,
γιὰ τὴ μικρότερη ἀφορμὴ θὰ σοῦ κρατήσῃ ἀμάχη.

***

Εἶν' ἡ καμήλα βολικιά, κι' ἕνα παιδί τὴν παίρνει
κι' ἐδῶθε κειθε ἀγόγγυστα μ' ἕνα σχοινὶ τὴν σέρνει.
Μὰ σὰν ἀνοιξοῦν ἄξαφνα μπροστὰ τῆς ἄγρια μέρη
καὶ γιὰ τοὺς δύο τους ὁ χαμὸς κάμη κρυφὸ καρτέρι,
τὸ ζωντανὸ ἀνυπόταχτο τὸ χαλινάρι σπάζει
καὶ δὲν ἀκούει πειὰ τὸ παιδί, πού στέκει καὶ προστάζει.
Σὰν ἔρθῃ ὦρα, πού ἄγριος πρέπει κανεὶς νὰ γίνῃ
πρῶτα ἄς τὴν πνίξῃ μέσα του τὴν δόλια καλωσύνη.
Καὶ τῶχουν πει: Μὲ τὸ καλὸ ποτέ σου ἐχθρὸ μὴν πιάνεις,
γιὰ τὴν ἀντί φίλος νὰ γενῆ, χειρότερο τὸν κάνεις.

Η ΠΕΘΕΡΑ

Κάποιος εἶχε μιὰ γυναῖκα τοῦ Θεοῦ, μὰ εἶχε πεθάνει
κι' ἡ σκορδοῦλα ἢ πεθερά του κόλλησε στοὶ σπῆτι μέσα,
γιὰ τῆς κόρης τῆς τὴν προῖκα' κι' ὁ καῦμένος, τί νὰ κάνῃ
μιὰ πού τοῦλειπαν τὰ μέσα,
ἔλυων' ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ τὴ λύπη τὴ βαρειά,
μ' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι δὲν κουνοῦσε κ' ἢ γρηά!

Κάποιοι γνώριμοί του ἐπήγαν νὰ συλλυπηθοῦν τὸν χῆρο,
κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ λέει, φέρνοντάς τα γύρω-γύρω:
— Αἶ, καὶ πῶς περνᾷς, καῦμένε, ἀπὸ τὸ ταῖρι σου μακρῶς;
Κι' ἀπαντᾷ μὲ μαῦρον ὄνο:
— Νὰ μὴ βλέπω τὴν καλή μου γυναικούλα νάταν μόνο!
μὰ γραφτό μου ἦταν νὰ βλέπω τὴν κακιά μου πεθερά!
Ἄχ! ξεφύλλισαν τὸ ρόδο κι' ἄφησαν τ' ἀγκάθι πλάι!
Μένει φύλακας τὸ φίδι, κι' ἔκλεψαν τὸ θιὸς καὶ πάει!...

Κάλλιο νάχῃς μπρὸς στὰ μάτια μύτη λεπιδιοῦ, κι' ἄς κόψῃ,
παρὰ νάχῃς ἀντικρὺ σου κάποιου ἐχθροῦ τὴν ἄγριαν ὄψιν,
καὶ καλύτερο νὰ χάσῃς χίλιους φίλους σου μὲ λύπη,
παρὰ νάχῃς τὸν ἐχθρὸ σου συντροφιά. Κι' αὐτὸς ἄς λείπῃ!

Μετὰ φρ: ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

διάσημος ἰατροδικαστὴς.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ εἰρηνικὴ ματιὰ στοὶ μίστερ Ρόκ, τοῦ εἶπε :
— Θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε ὡς τὴν Σκῶτλαντ Γυάρντ;
— Εὐχαριστῶς! τοῦ ἀπάντησε ὁ λωποδύτης. Ἐπιτρέψατέ μου
μόνο νὰ τηλεφωνήσω σὲ κάποιο πρόσωπο...

Ὁ μίστερ Ρόκ λοιπὸν μπῆκε στοὶ σαλονάκι πού ἦταν τὸ τηλεφῶνο. Ἀμέσως κατόπιν ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά κι' ὁ γδοῦπος ἐνὸς σώματος πού ἔπεσε στοὶ πάτωμα.

— Αὐτοκτόνησε!... ψιθύρισε ὁ Φρέντ Κόνουσμπαρ.

— Καλύτερα ἔτσι... τοῦ εἶπε ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ.

Καὶ χαιρετῶντας τοὺς ἄλλους, βγῆκε ἀργά, μ' ἕνα παγερὸ ὕφος ἀπὸ τὴν τραγικὴ σίθουσα. ΚΟΥΠΕΡ ΟΥΪΛΣΩΝ